

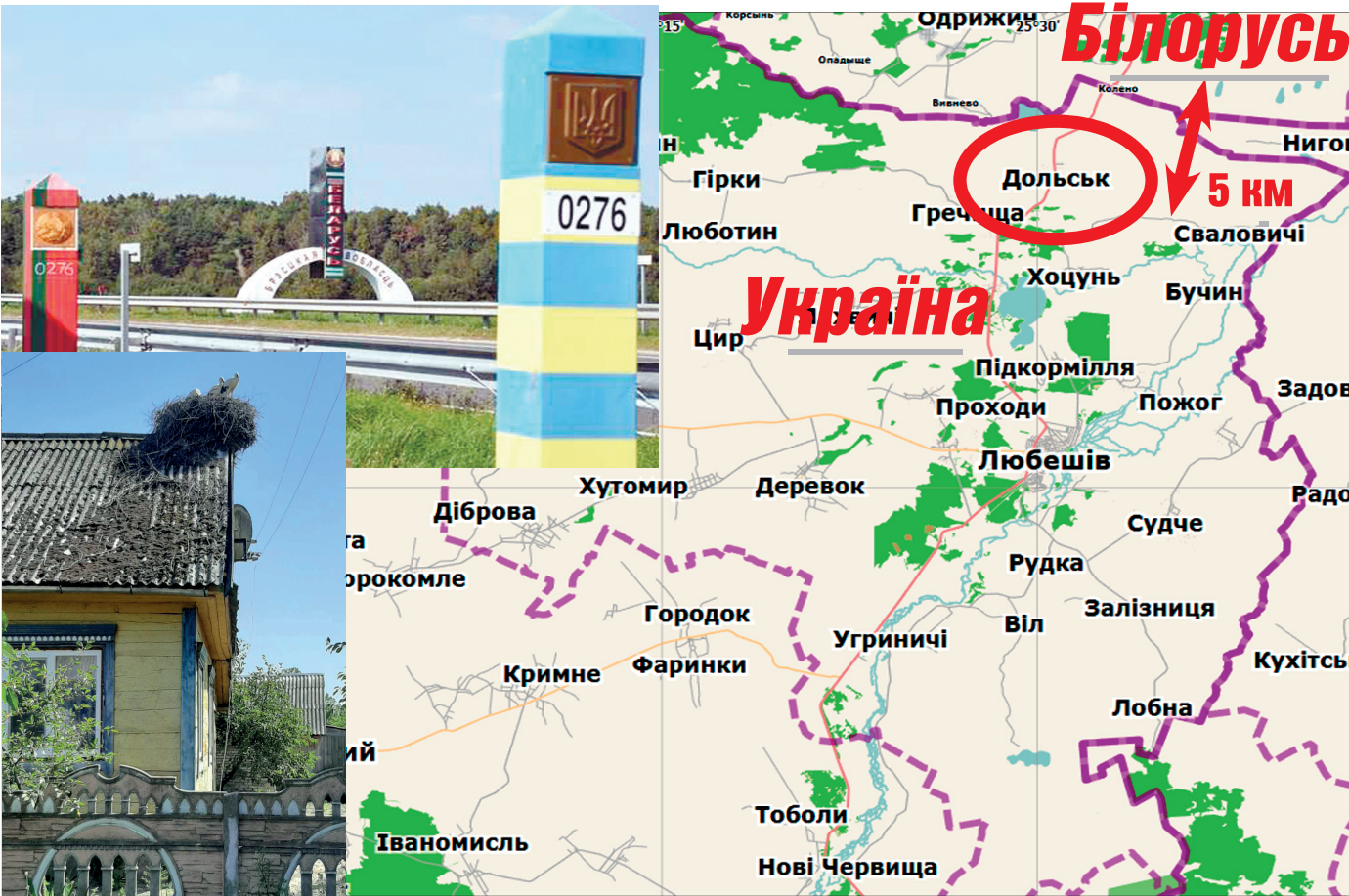

Фото із сайту istv.ua.

Чому шахтарі копальні № 9 «Нововолинська» не пустили на роботу нового керівника?

Подробиці — на с. 5

■ Спеціальний репортаж

Не думали колись жителі прикордонного села, в яке люблять прилітати лелеки, що сусідство з білоруссю може обернутися для них загрозою ворожого наступу.

Як живеться мешканцям Дольська по сусідству із білоруссю на шостому місяці повномасштабної війни?

З думкою про це журналістка «Волині» їхала у прикордонне село на Любешівщині. А верталася із настроєм тих людей, з якими поспілкувалася: якщо з перших днів у них була навіть паніка, то тепер замість страху — віра в те, що кордон надійно захищений від ворога

Закінчення на с. 6

■ Крила, обпалені війною

Фото з архіву родини НЕСКРЕБ.

Євген Нескреба не припиняє тренувань і планує їхати на Чемпіонат Європи у грудні.

Чемпіон світу з Волновахи шукає гір в Луцьку

Євгена Нескребу, відомого в Україні та за кордоном спортсмена, «воєнна» доля занесла аж на Волинь. Разом із сім'єю він винаймає квартиру в обласному центрі й береже в телефоні фото зруйнованого рідного дому. Після того, як господарі вирушили до Луцька, будинок «прожив» лише добу

с. 12

■ Неспокійні серця

Фото з особистого архіву Альони ЧІНІ.

Польська телеведуча Агнешка Возняк-Старак, яка підтримала дизайнерку-волонтерку.

«Волинська Роксолана» Альона Чіні тепер стала активною волонтеркою

Лучанка, яка підкорила Туреччину дизайнерським одягом з українською вишивкою, нині за кордоном — у Нідерландах — допомагає нашим дітям, які постраждали від війни

Альона Чіні бере інтерв'ю в українки Світлани Тартаковської, яка 20 років тому емігрувала й може порадишити співвітчизникам, як адаптуватися за кордоном.

с. 9

Пульт тижня**На відбудову зруйнованих уламками ворожого безпілотної господарств виділили 200 тисяч гривень**

На місці трагедії в Дубовому вже працюють будівельники

Сергій ВИШЕНЬКА

Нагадаємо, 25 липня близько 10-ї ранку на житловий сектор у Дубовому Ковельського району впали уламки російського дрона та зенітної ракети. Внаслідок цього загинув 70-річний чоловік, ще п'ятеро отримали поранення. Нині постраждалим надають необхідну допомогу.

За словами голови Дубівської сільської територіальної громади Романа Троцюка, на відбудову зруйнованих споруд з обласної скарбниці надійшло 200 тисяч гривень.

— Крім того, кошти для потерпілих збирають і місцеві жителі. Також допомагає бізнес. Деякі підприємства виділяють необхідні матеріали безоплатно або з великими знижками. А робітники, які працюють на відновленні господарств, від платні відмовилися, — зазначив очільник громади. ■

На Камінь-Каширщині організували військовий вишкіл

В одному з підрозділів територіальної оборони пройшли комплексні заняття за участю представників Збройних сил України, Держприкордонслужби, а також органів виконавчої влади та місцевого самоврядування району

Марина ЛУГОВА

Присутні відпрацювали майстерність стрільби з різних видів зброї, надання медичної допомоги та основи військового орієнтування, зокрема способи вивчення місцевості, використання топографічних та інших видів карт при виконанні бойових завдань. За словами учасників заходу, такого роду заняття дають змогу вдосконалити рівень теоретичних знань, практичної підготовки в процесі прийняття оперативних рішень в умовах воєнного стану. Підсумовуючи, очільниця районної військової адміністрації Ольга Ващук висловила вдячність за чітку взаємодію та спільно організовану роботу, зазначивши:

— Подібні заходи не перші і не останні, позаяк нинішні умови вимагають постійно підтримувати військовий вишкіл. Разом до перемоги! ■

У Ківерцях відбулися масові обшуки

4 серпня місцеві жителі повідомили про посилені перевірки на блокпостах і велику кількість правоохоронців у місті

Тетяна МЕЛЬНИК

За словами ківерчан, обшуки здійснювали в автомобілях та оселях. Однак у пресслужбі Управління СБУ у Волинській області, коментуючи події, запевнили, що законотворчим волинянам не було причин хвилюватися: «Контррозвідувальні, пошукові, профілактичні та режимно-обмежувальні заходи здійснюються з метою посилення пошуку, виявлення та нейтралізації диверсійних (терористичних) загроз, запобігання проникненню диверсійно-розвідувальних груп та інших осіб, які діють в інтересах противника. А також щоб не допустити порушення роботи органів військового управління, державної влади та об'єктів критичної інфраструктури».

Правоохоронці стверджують, що все відбувалося з чітким дотриманням вимог законодавства. У таких випадках жителів регіону просять зберігати спокій і сприяти правоохоронцям, адже мета цих заходів — максимальна безпека волинян. ■

Жінка палила стерню на городі, отруїлась димом... і померла

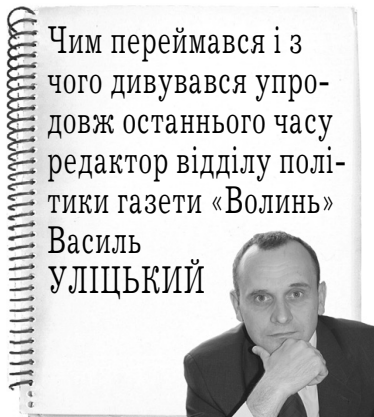
Жителька села Колодеже знехтувала правилами і поплатилась життям

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Днями в селі Боголюби Луцької громади сталась пожежа на відкритій території, яка виникла з вини місцевої мешканки. За порушення громадянку оштрафували. Здавалося б, ситуація банальна і несуттєва, але наступного дня — 5 серпня — такий випадок призвів до трагедії: у селі Колодеже Городищенської громади Луцького району 68-річна жінка спалювала стерню на своєму городі і... загинула. Вогонь швидко перекинувся на сусідню площу, господиня спробувала загасити полум'я, але отруїлась димом, впала й отримала важкі опіки. Пенсіонерку помітила сусідка, яка викликала «швидку». Постраждалу шпиталізували в Луцьку міську лікарню, однак вона померла. Пожежу на городі ліквідували рятувальники із Торчина та Сенкевичівки. ■

Редакційний щоденник**Троє з чотирьох українців не дадуть збрехати, що Україна рухається у правильному напрямку**

Фото із сайту zn.ua

Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу політики газети «Волинь» **Василь УЛИЦЬКИЙ**

...ОПТИМІЗМОМ НАШИХ СПІВВІТЧИЗНИКІВ

Україна зараз — як натягнута струна. Сталева. І напружена. Щоб розірвати цю струну, росія докладає всіх зусиль. А вона тримається. Хоч платить за це дуже дорогу ціну. І продовжує воювати, волонтерити, допомагати біженцям, донатити на армію, просто робити свою роботу і тримати економіку. Просто давати раду собі і дітям. Уже шостий місяць.

Інколи говориш з людиною, вона щось відповідає, але бачиш, що робить це автоматично, бо думками десь далеко — з чоловіком, сином, братом — там у лісах під Слов'янськом чи в степах біля Гуляйполя. Війна, здається, не оминула нікого...

Але, незважаючи на втрати, втому, шалені емоційні гойдалки, українці продовжують залишатися оптимістами. Опитування свідчать: більшість наших земляків вірять, що ми переможемо, при цьому 84% опитаних виступають проти будь-яких поступок росії заради миру. Ця віра є не результатом якихось рожевих мрій, а усвідомленим вибором, глибоким розумінням, що дорога буде важкою і довгою, але ми мусимо її пройти. Бо як інакше пояснити такі дві цифри: 74% українців відчули погіршення свого економічного становища, але при цьому 75% все одно впевнені, що держава рухається у правильному напрямку? Це — ніщо інше, як готовність і далі йти до перемоги, попри біль і втрати. Українці — дивовижні.

Ім'я Волині**Петро Саганюк керував Володимиром 22 роки**

Недільного дня, 7 серпня, його провели в останню путь

Марина ЛУГОВА

Петро Саганюк керував княжим містом з 1998-го по 2020 рік. Мешканці Володимира висловлювали йому довіру чотири рази підряд. Пішов він із посади після виборів у 2020-му. Про колишнього мера відгукуються як про мудрого, інколи суворого, але завжди справедливого керівника. Серце його зупинилося вранці 6 серпня. Біда сталася неподалік виїзду з міста.

Вистоїмо!

...ЯК НАРОД ВІДКРИВАЄ СЕБЕ ДЛЯ СЕБЕ І СВІТУ

Викладач і громадський діяч Валерій Пекар оприлюднив створений науковцями довгий перелік змін, яких Україна зазнала за час повномасштабної війни. Там багато позитивного: наприклад, ми стали значно більше довіряти одне одному,

Як виявляється, є довгий список не тільки того, чого ми можемо повчитись у Заході, а й довгий список того, що в нас краще і ми можемо запропонувати їм!

стали терпимішими, з'явилось таке явище, як масове благодійництво. Ще більше людей усвідомили себе українцями і стали прихильними до всього українського. Зник поділ на Захід-Схід — усі чітко знають, хто ворог, а хто друг і куди має рухатись Україна. Обов'язково демократична, вільна, децентралізована і озброєна до зубів. Є там навіть такий пункт: «ще ніколи турбота про тварин не була такою публічною та видимою, як зараз». Що ж, на тлі нелюдів-рашистів українці ін-

шими очима подивились навіть на «братів своїх менших»...

Але одними з головних для мене у цьому списку є ось такі тези: «Зросла територіальна мобільність населення: відбулася велика зустріч українців з українцями», «сталася велика зустріч українців і Європи та світу. Фіксуються зміни у відчутті меншовартості українців перед Заходом».

Хоч до великої міграції нас змусила велика трагедія війни, українці в буквальному розумінні перезнайомились між собою та світом. І, хочеться вірити, у більшості своїй відкрили, наскільки ми потрібні один одному і сильніші разом. Дуже сильні і круті, як підтверджує війна. І наша різноманітність насправді не відштовхує, а більше притягує і збагачує усіх нас.

Ми переусвідомили себе і почали скидати із себе окови меншовартості, які так завзято нам вбивали століттями, в тому числі і перед Європою. Як виявляється, є довгий список не тільки того, чого ми можемо повчитись у Заході, а й довгий список того, що в нас краще і ми можемо запропонувати їм!

І це чудове відкриття. Ті, хто змушений був шукати тимчасовий притулок у Європі, не дадуть збрехати. ■

Фото із сайту slovpravdy.com.ua

Царство Небесне вам, Петре Даниловичу!

Поховали 72-річного Петра Даниловича на кладовищі у рідному селі Сусваль (колишнє Жовтневе), звідки він родом. ■

■ Герої нашого часу

Кочегар, який закидав москалів ракетами

27-річний Герой України Олександр Кукурба (на фото) був одним із найефективніших українських військових льотчиків за останні місяці війни і загинув у бою під час свого сотого ювілейного вильоту

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ,
armyinform.com.ua

НЕ МОЖНА БУЛО ВИГНАТИ З КАБІНИ

Олександр — уродженець Коломийщини, був майором та начальником розвідки штабу 299-ї бригади тактичної авіації імені генерал-лейтенанта Василя Нікіфорова. У перші дні повномасштабної війни мав не один десяток вильотів на різних напрямках фронту і демонстрував неймовірні результати.

У колективі воїн-авіатор мав бойовий позивний Кочегар: «Як кочегар завантажує паливо в топку локомотива, так і Олександр закидав москалів ракетами і бомбами. Був на всі сто відсотків на своєму місці! Де він тільки не спалював окупантів! — сказав одноклубник Олександра в інтерв'ю «Армія Інформ». — Детально вивчав літаки, їхнє озброєння, особливості застосування, пам'ятав характеристики усіх боеприпасів — справжня ходяча енциклопедія з бойового застосування».

Побратими Олександра по захисту українського неба пригадують, що хлопець був одним із кращих воїнів, йому можна було довірити найскладніше завдання і бути впевненим, що він впорається. Олександр не просто обговорював із побратимами переозброєння Повітряних сил, а й кавав на мізки колегам, які поїхали до Вашингтона: «Давайте вже вирішуйте, просіть, пояснюйте, що нам потрібна сучасніша техніка. Запитайте в американців, чи можуть вони допомогти із тим, а чи можуть те...». Кукурба був «на усю голову» штурмовиком, навіть полковників навчав бойових прийомів! Практично не можна було вигнати з кабіни. З такими людьми штурмова авіація просто не може не розвиватися», — кажуть його бойові побратими.

ПЕРЕД ЗАГИБЕЛЛЮ ЗАБУВ УДОМА ІКОНКИ

Та іншу сторону життя Олександра Кукурби, цивільну, ніхто не знає краще, як його мама, з якою журналістам теж вдалося поспілкуватися. Жінка розповіла, що народила Сашку на власний день народження, і до сьогодні вважає, що це був найкращий подарунок у її житті.

У родині Кукурб не було льотчиків чи військовослужбовців, однак амбітний Сашко ще в шість років заявив про свої плани на майбутнє — і про жодні «але» не могло бути мови.

Фото із сайту armyinform.com.ua.

На кладовищі в селі Верхній Вербіж Івано-Франківської області, за льотною традицією, над могилою Героя України Олександра Кукурби пролетіли його побратими на винищувачах та штурмовиках. Адже саме так прощаються з пілотами, що назавжди відійшли в небо.

«Коли Сашко заговорив про військовий лицей, — каже мама, — я обережно натякала, що «не потягнемо»... Але що зробиш? Син так загорівся цим бажанням! Позичила 3 тисячі гривень, та й поїхали до столиці»...

Молодий льотчик неохоче обговорював тему війни з матір'ю, навіть було відоманя звання Героя жінка дізналася від односельчан.

«Лиш під час невеликої від-

ходив на зв'язок, я зрозуміла, що щось недобре. Бо так надовго він не пропадав. Чомусь одразу пригадалось, як, від'їжджаючи після відпустки, син випадково залишив удома маленькі іконки, які раніше були в його документах. Мучить це мене дотепер: треба було їх поштою відправити», — пригадує мама Кочегара.

Президент Зеленський у відеозверненні повідомив, що Олек-

«Коли Сашко заговорив про військовий лицей, я обережно натякала, що «не потягнемо»... Але що зробиш? Син так загорівся цим бажанням! Позичила 3 тисячі гривень, та й поїхали до столиці...»

пустки, в яку приїхав за два тижні до загибелі, поділився, що до ювілейного сотого — кілька польотів... Війна була в нас темою-табу, та й я не лізла синові в душу, головне було відгодувати улюбленими смаколиками, аби відпочив нормально. Остання розмова з ним була такою буденною — про скошену пшеницю та консервування яблук...» — ділиться спогадами мама Героя.

Те, що з Олександром щось сталося в бою, мама відчула одразу.

«Коли син чотири години не ви-

сандр Кукурба був одним із найбільш ефективних українських військових льотчиків.

Хлопець загинув 26 липня у Дніпропетровській області. Йому було 28 років.

Під час повномасштабного вторгнення військ росії в Україну Олександр Кукурба виконав 100 бойових польотів. Йому вдалося знищити понад 20 танків, приблизно 50 броньованих бойових машин та понад 300 російських окупантів. ■

■ Я так думаю!

На чому ґрунтується моя віра в перемогу?

Україна за довгий період вперше перестала відчувати себе жертвою

Юрій ЛУЦЕНКО,
політик і державний діяч, колишній
Генеральний прокурор України,
ексміністр внутрішніх справ, на другий
день повномасштабної війни пішов
на фронт і зараз перебуває в батальйоні
тероборони на Миколаївщині

Українські солдати, які з джавелінами, стінгерами та еналами воюють із нібито найкращими у світі літаками, танками та іншою технікою, досягають перемоги і зламали стереотип, що Україна завжди була жертвою, яку розпинали, нищили, катували тощо.

Ми — переможці. І це дуже важливо.

Тепер нам треба ще один крок зробити — подолати стару українську звичку до солом'яного вогню, коли всі загоряються, але ненадовго.

Так було під час Хмельниччини, УНР та ще багато разів.

Ми маємо бути готові до довгої війни.

Я дуже хочу, щоб вона була коротшою. Але прошу: не вірте в якусь одноразову битву, яка принесе перемогу. Той, хто сьогодні купуватиме зимову форму, зимові колеса, зимове мастило, — той виграє цю війну.

Україна буде сильнішою, якщо перестане чекати тижня, коли все закінчиться.

І ще одне. Скажу як людина, яка сидить в окопі і поїде туди завтра: живіть у цей момент, не відкладаючи життя і щастя на завтра. Так, ми у війні, але це не означає, що люди мають відкласти життя на потім, на після перемоги.

Солдати воюють за те, щоб українці жили повноцінно зараз. ■

■ Пульс тижня

«Буде випалена пустеля»: росія заявила про готовність підірвати атомну станцію

Загарбники відкрито погрожують світові ядерним тероризмом, стверджуючи, що знищать Запорізьку АЕС у разі відступу

Сергій БОРОХ

В українській компанії «Енергоатом» навели слова начальника військ радіаційного, хімічного та біологічного захисту рф генерал-майора Валерія Васильєва, який зараз командує гарнізоном тимчасово окупованої ЗАЕС. Він заявив, що «тут буде або російська земля, або випалена пустеля». «Як ви знаєте, ми замінували усі важливі об'єкти атомної станції. І ми не приховуємо цього від ворога. Ми їх попередили. Ворог знає, що станція буде або російською, або нічєю. Ми готові до наслідків цього кроку. І ви повинні розуміти, що іншого шляху ми не маємо. І якщо буде найжорстокіший наказ — ми маємо виконати його з честю!» — цитує «Енергоатом» звернення Василюєва до своїх солдатів. Раніше у Головному управлінні розвідки Міноборони України підтвердили інформацію про замінування. Росіяни використовують АЕС для прикриття своєї військової техніки, оскільки ЗСУ не можуть відкрити вогонь у відповідь в районі електростанції, а також для тиску на Україну та світ, загрожуючи ядерною катастрофою. ■

■ Нарешті!

Бабуся мера Маріуполя зреклась московської церкви після того, як вирвалась з окупації

Виїхавши з оточеного міста, вона пішла у храм Православної церкви України і висповідалась

Микола ДЕНИСЮК

Мер Маріуполя Вадим Бойченко розповів, що окупанти мало не спалили його бабуся вогнеметною системою «Солнцедек»: жінку врятувало тільки те, що вона була у коридорі. «Отримала опіки та контузії. Виїхати на підконтрольну Україні територію бабуся зуміла тільки 10 липня. От вам і красномовна відповідь на запитання, чи знав я, коли почнеться війна? Якби знав, то моя мама не сиділа би у драмтеатрі (вона виїхала 15 березня — за день до того, як росіяни скинули на театр бомбу, внаслідок чого там загинули сотні людей. — Ред.), бабуся не палив би «Солнцедек», а мій український паспорт був би при мені, а не у маріупольській квартирі», — поділився Бойченко власною історією із журналістами «Главному». Також мер Маріуполя каже, що його бабуся більше не ходитиме до московської церкви. Виїхавши з окупації, вона пішла у храм Православної церкви України, висповідалась і причастилася. ■

У боях за
Україну полягли
мужні сини
Волині

Олександр САМЧУК — боєць із села Привітне на Локачинщині;
Валерій ФЕДЮК — боєць із Луцька;
Ярослав КРАГЛИК — військовослужбовець із села Ворокомле Камінь-Каширського району;
Дмитро НОСОВСЬКИЙ — боєць із села Оленине Камінь-Каширського району;
Ярослав ВОРОБЕЙ — боєць із міста Ковеля;
Роман ЮРЧУК — боєць із Нововолинська;
Олександр ОНІЩУК — військовослужбовець із села Чорних на Маневиччині;
Ігор СТОЛЯРУК — боєць із села Гірка Полонка Луцького району;
Мар'ян БАБАРИКА — боєць із села Старий Загорів на Локачинщині.

■ Прямая мова**«Саме із зачистки медіа почалася путінська росія і лукашенківська білорусь...»**

А в цій рубриці будете читати найяскравіші за тиждень цитати

ВОЛОДИМИР АР'ЄВ, НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ ВІД ФРАКЦІЇ «ЄВРОПЕЙСЬКА СОЛІДАРНІСТЬ»:

«Спочатку він не вірив, що на його країну нападуть. Всі попередження про вторгнення він відкидав.

У день нападу його країна активно торгувала з ворогом.

Потім для боротьби з ворогом все необхідне йому надали американці. Називалося те ленд-ліз.

Усіх його критиків переслідували державні структури. Його визнавали переможцем у світі. У своїй країні він робив усе, що хотів...

...Його звали Іосіф Сталін».

МИХАЙЛО ПОДОЛЯК, РАДНИК КЕРІВНИКА ОФІСУ ПРЕЗИДЕНТА, ПРО ЧОТИРИ СКЛАДОВІ, ЯКІ МАЄ ВКЛЮЧАТИ ПЕРЕГОВОРНА ПОЗИЦІЯ УКРАЇНИ З РОСІЄЮ:

«Щоб говорити з росією, потрібно мати правильну переговорну позицію. Вона містить чотири прості складові: **1.** Далекобійна артилерія, РСЗВ та АТАСМС, аби знищити російську логістику. **2.** ППО/ПРО, щоб захистити міста. **3.** Ударні безпілотники – найкращі мисливці. **4.** Бронетехніка для контрнаступів».

ЛЕОНІД КУЧМА, ЕКСПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ, ЗАКЛИКАЄ НЕ РОЗРАХОВУВАТИ НА СМЕРТЬ ОЧІЛЬНИКА КРЕМЛЯ:

«Перш за все – не треба розраховувати на те, що ось-ось помре путін.

Що санкції ось-ось економічно вб'ють росію. Що російський обиватель раптом прозріє та вийде на антивоєнний протест. Нічого такого не буде. Україна має битися і вирішити усе на полі бою...»

Не думаю, що війна скоро закінчиться. Те, як путін гарячково збирає по тюрмах армію, а по східних автократіях – зброю, свідчить про те, що він все ще хоче вигризти якусь «перемогу».

ІРИНА ГЕРАЩЕНКО, НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ ВІД «ЄВРОПЕЙСЬКОЇ СОЛІДАРНОСТІ», ПРО ЦЕНЗУРУ В УКРАЇНІ:

«В інтерв'ю Суспільному, яке перетворилося на державне, міністр цензури (мова про міністра культури та інформаційної політики України Олександра Ткаченка. – Ред.) заявив, що так званий марафон триватиме «до перемоги».

Владі настільки сподобалося зачищене інформаційне поле, що відверта політична цензура, схоже, триватиме роками.

Важко уявити більш демотивуючу заяву, яка багатьох думаючих людей примусить замислитися про еміграцію. Саме із зачистки медіа почалася путінська росія і лукашенківська білорусь. Й жоден воєнний стан не може бути виправданням знищення свободи слова».

РУСЛАН ТРИГУБ, ПОЛКОВНИК ЗСУ, ОЧІЛЬНИК ДАРНИЦЬКОГО «ВІЙСЬККОМАТУ» У КИЄВІ, КАЖЕ, ЩО ЗАРАЗ ЗНАЧНО ЗНИЗИЛАСЬ КІЛЬКІСТЬ ДОБРОВОЛЬЦІВ, ЯКІ ХОЧУТЬ ПОПОВНИТИ ЛАВИ ЗСУ:

«Приходять добровольці, але дуже-дуже мало. Усі черги в територіальні центри, які показують по телебаченню, – це черги людей, які хочуть отримати відстрочку, пройти медичну комісію чи мають якісь інші питання. Зі 100 осіб добровольців буде приблизно троє. А на початку агресії із кожної сотні лише троє приходили по довідки».

ВІКТОР ТРЕГУБОВ, ВОІН ЗСУ, ПОЛІТИЧНИЙ ДІЯЧ, БЛОГЕР, ВВАЖАЄ, ЩО РОСІЯ ВСЕ БІЛЬШЕ БРАКУЄ РЕСУРСІВ ДЛЯ ПРОДОВЖЕННЯ ВІЙНИ:

«Я втомився це чути, тому: РОСІЯ НЕ МАЄ ЗМОГИ ЕФЕКТИВНО НАРОСТИТИ РІВЕНЬ АГРЕСІЇ.

Ні, не може.

Точно не може.

Зовсім не може. Фізично.

Ні, не тому, що не хоче. Не може.

Так, обіцяти може. І буде. А наростити не може. І не буде.

Так, ядерну війну почати може. Теоретично. Але не буде. Так, точно не буде.

Доста вже розповідати про якісь провокації, після яких росія «ух».

Немає в неї «ух». Відірвали ми його. Все, що могла, вже зробила.

Тож доста». ■

■ Резонанс**Кремль планував призначити Смешка ГОЛОВНИМ «гауляйтером» України?**

Після захоплення Києва і зміщення Володимира Зеленського з посади Президента головним наглядачем у нашій державі росіяни хотіли поставити керівника партії «Сила і Честь», колишнього голову Служби безпеки України, який в останні роки грав роль великого патріота і мав чималу електоральну підтримку в українців

Ольга СОКОЛОВА

З такою сенсаційною заявою в ефірі національного телемарафону «Єдині новини» виступила ведуча Наталя Мосейчук. За її словами, українські спецслужби нібито інкримінують 66-річному Ігорю Смешку «держзраду і говорять про те, що нібито він готувався стати «президентом» України після того, як Володимир Зеленський мав втекти з країни».

«**Колаборанти діяли не окремо, а в структурованій системі, в яку країна-агресор роками вклала величезні кошти.**»

Власне, це запитання вона адресувала представнику пресслужби Головного управління розвідки Міноборони України Андрію Юсову. Він відповів, що не може ані підтвердити цієї інформації, ані спростувати.

Водночас Юсов наголосив, що всі, хто допомагав окупантам і готовий був

У спеціальній заяві партія Смешка назвала звинувачення в держзраді наклепом, і оприлюднила фото свого лідера із США... місячної давності, підкресливши, що він докладає всіх зусиль для нашої перемоги, «особливо на міжнародному рівні»...

із ними співпрацювати, понесуть відповідальність. «Безумовно, такі справи, я не говорю конкретно про прізвища... слід з'ясувати, хто був готовий і хто співпрацював з окупантом на всіх щаблях, і коли ми говоримо про колаборантів — це люди, які співпрацюють і зараз надають допомогу окупантам

на тимчасово захоплених територіях. Це ті, хто готувався зустрічати з квітами, з ключами від кабінетів, і, безумовно, вони повинні бути покарані справедливим незалежним судом і слідством», — підкреслив Юсов.

Також представник розвідки наголосив, що після війни правоохоронні органи зможуть об'єднати результати кримінальних проваджень у єдину картину. Юсов додав, що колаборанти діяли не окремо, а в структурованій системі, в яку країна-агресор роками вклала величезні кошти. ■

■ Політика**Якщо слідом за дітьми поїдуть чоловіки, то Україна після війни буде напівпорожньою**

П'ять викликів, які є ключовими для нашої країни на найближчі пів року

Вікторія СЮМАР, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність»

1. ВОЄННИЙ

Серпень є вкрай важливим місяцем для воєнної ситуації, оскільки на вересень росія планує проведення псевдореферендумів на окупованих територіях і їх анексії за кримським сценарієм. Відповідно контрнаступ уже буде трактуватися як «наступ на російській території» і може призвести до загальної мобілізації (в росії. — Ред.) чи навіть застосування тактичної ядерної зброї.

Суспільство чекає контрнаступу, який публічно оголошували всі, кому не лінь. Натомість The Times пише про 25 тисяч росіян, що готуються оточити Миколаїв. Плюс нас цілком можуть очікувати серйозні втрати у битві на Донеччині і наступ росіян на півдні. Вже за місяць командуванню треба буде вирішувати і питання ротації тих, хто пів року на передку. І явно втомився...

2. ЕКОНОМІЧНИЙ

Українська економіка з очевидних причин йде в круте піке. Міжнародна допомога є далеко не такою значною, як сподівалися... Сільське господарство, як основна експортна позиція, має величезні логістичні проблеми і по факту не може відвантажувати продукцію. Металургія, як друга позиція, зруйнована. Можна сказати, що запас міцності країни, що створювався непопулярними реформами з 2014 року, вичерпався. Проте треба

відзначити що українська банківська система, попри надскладні обставини, виявилася дієвою і життєздатною.

3. ЕНЕРГЕТИЧНИЙ

Нікого не здивує, якщо скажу про найскладнішу зиму за всю історію незалежної України, яка нас чекає. Вперше в нас немає ні запасів газу, ні запасів вугілля, які б бодай були близькими до мінімально необхідних. Це означає, що сподіватися на теплову генерацію не доводиться.

...Є інша загроза — постійні ракетні обстріли об'єктів інфраструктури, які можуть залишити українські міста без світла і тепла. І це привід уже сьо-

Кількість можливих втрат зараз лише пробують вгадати демографи, але серед них звучить цифра у 25–30 мільйонів. Плюс загиблі. Про кількість нам не кажуть, але очевидно, що це багатотисячні втрати. Чоловіків у найпродуктивнішому віці...

5. ПОЛІТИЧНИЙ

Україна — демократична держава по своїй суті, і обмеження свободи українцями переживаються особливо гостро. Нинішні ж пояснюються війною, але спокуса зловживання владою на тлі повної політичної керованості правоохоронними органами цілком може дестабілізувати внутріш-

«**Уже за місяць командуванню треба буде вирішувати і питання ротації тих, хто пів року на передку. І явно втомився...**»

годні максимально думати про вкладення в енергоефективність та нові технології — від сонячних батарей і накопичувачів до банальних твердопаливних котлів і дров.

4. ДЕМОГРАФІЯ

Ця осінь може стати критичною з точки зору серйозної зміни демографії. Дітей, які підуть в школи за кордоном і зможуть там асимілюватися, буде вкрай складно потім повернути до України.

Далі вже буде питання виїзду чоловіків за кордон... До завершення війни і усвідомлення її результатів відтік людей з України буде зростати.

ню ситуацію.

До цього варто додати і повну руйнацію інституцій, які в час війни по суті були демонтовані. Хтось вважає це потребами реального часу і легко мириться з монополією Офісу Президента на владу. Але демонтаж місцевого самоврядування — це структурна проблема для існування держави...

На тлі цих викликів, звісно, є і втішні перспективи. Принаймні українське суспільство тепер більш єдине з питань армії, віри і мови, тобто з глибинних і засадничих речей. Тому тепер всі основи для розвитку є. Лишилось здолати виклики, завершити війну і отримати ресурси... ■

■ Резонанс

Чому шахтарі копальні № 9 «Нововолинська» не пустили на роботу нового керівника?

В останні дні на вугільних підприємствах Волині неспокійно. Знову почалися кадрові перестановки. І, як завжди, із суперечками, протестами, звинуваченнями

Алла ЛІСОВА

Наприкінці липня нинішнього року міністр енергетики України Герман Галущенко призначив Віктора Геращенка на посаду виконувача обов'язків керівника шахти № 9 «Нововолинська». Раніше, у 2019 році, він працював головним інженером шахти «Бужанська». Попередній керівник «дев'ятої» Володимир Юрків пішов на лікарняний.

Саме цей факт викликав бурхливу реакцію у частини гірників. Вони почали виставляти претензії прибулому керівнику шахти в неефективному виконанні обов'язків на «Бужанці», більше того, дорікали фінансовими зловживаннями на попередній посаді. Дійшло до того, що шахтарі не пустили Геращенка на територію шахти № 9 «Нововолинська», виступивши проти його призначення. Вони навіть звернулися до міністра енергетики України Германа Галущенко з вимогою скасувати наказ. Сам в. о. директора каже, що не чекав такої реакції і що звинувачення у криміналі не відповідає дійсності.

Гірників також обурило те, що вони не почули з уст директора департаменту вугільної промисловості Андрія Синюка, який прибув із Геращенком, аргументів, чому звільнили попереднього керівника шахти. Тому заявили, що відмовляться працювати й стоятимуть на своєму, доки Міністерство не змінить рішення.

Потім вони звинуватили Геращенка в тому, що буцімто за його «сприяння» значну частину гірників викликають у військкомат на перевірку, аби він міг безперешкодно сісти в керівне крісло.

Також уряд призначив новим генеральним директором ДП «Волиньвугілля» Миколу Шекеру, який раніше керував вугільним

Так «приємно» зустрів колектив нововолинської «дев'ятої» шахти нового керівника і його покровителів...

І їм, очевидно, є над чим задуматися...

до керівництва людей, які здатні забезпечити продовження видобутку вугілля.

Як відомо, в останні роки закріпилася стала тенденція на згортання діяльності шахт, їх одну за одною переводили в третю групу, тобто ставили в чергу на закриття. З початком повномасштабної війни, коли загострилося питання з постачанням газу, треба шукати альтернативу. Один

видобутку вугілля, додають шахту № 9. Вона хоч і працює вже як окреме реструктуризоване підприємство, але здатне добувати вугілля. На думку фахівців, вона має ресурси ще на 1,5 року, хоча, за документами, видобуток вугілля планують завершити уже у вересні цього року. Однак, оскільки фінансування на зарплату понад 400 працівників передбачене ще до травня 2023 року, то є сенс продовжити видавати на-гора паливо. І це робити доти, поки не «виберуть» усі лави.

Нагадаємо, що на останньому засіданні правління ЦК профспілки Роман Юзефович виступив з ініціативою кинути всі сили, аби запустити в дію шахту № 10.

Пан Роман не схвалює ажіотажу навколо нових призначень керівників. Каже, це робити у військовий час абсолютно не доцільно. Краще зусилля спрямувати для того, аби захистити країну від ворога, втримати той промисловий потенціал, який залишився і забезпечує міцні тили. ■

« Оскільки фінансування на зарплату понад 400 працівників передбачене ще до травня 2023 року, то є сенс продовжити видавати на-гора паливо. І це робити доти, поки не «виберуть» усі лави. »

підприємством у Лисичанську. Попередній, червоноградець Юрій Ключковський, перебуває на службі в ЗСУ.

Голова Волинського теркому працівників вугільної промисловості Роман Юзефович має дещо інший погляд, і такий крок профільного Міністерства пояснює швидше намаганням привести

із найбільш прийнятних варіантів — тверде паливо, яке добувається на шахтах.

Оскільки більшість із них на Сході України або захоплені, або розбомблені ворогом, почали звертати увагу на інші регіони, зокрема Львівсько-Волинський. Разом із діючою «Бужанською», хоч і не дуже ефективною в плані

■ Погода

Доведеться щодня носити парасольку

Найближчими днями наш регіон накриє прохолодний циклон. Волинян чекає негода, сильні зливи та грози. Втім, це хороший привід більше часу провести вдома. Сподіваємося, хоч комусь шум дощу й чашечка гарячого чаю допоможуть зняти напругу...

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **12 серпня буде похмуро, ввечері йтиме**

дощ із грозою. Вітер північно-східний, 9–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі становитиме 15 градусів

тепла, вдень — 26. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1957-му — плюс 30,3, а найхолодніше — 1958-го — 6,2 градуса вище нуля.

13-го небо весь день буде крийте хмарами. Вітер північно-східний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс 17 градусів, удень — 25.

14-го буде похмуро, протягом усього дня йтиме дрібний дощ. Вітер західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 18 градусів вище

нуля, вдень — плюс 25.

У Рівному 12 липня буде хмарно, у другій половині передбачається гроза. Температура повітря вночі — 16 градусів тепла, вдень — 25.

13-го весь день дощитиме, можлива гроза. Температура повітря вночі — близько 18 градусів вище нуля, вдень — 25.

14-го утримається хмарна погода, ввечері йтиме дрібний дощ. Температура повітря вночі — 19 градусів тепла, вдень — 26. ■

■ Пульс тижня

Поліцейський взяв у злочинця 1000 доларів хабаря

Експравоохоронця Ігоря Самолюка спіймали на гарячому біля Любомльського відділку поліції, де він займав посаду старшого уповноваженого сектору криміналістики

Олена КУЧМА

У грудні 2020 року поліцейський розслідував крадіжку двох велосипедів та іншого майна з приватного будинку у Любомлі, яку вчинили двоє місцевих жителів. Відповідно до закону, у зловмисників мали вилучити автомобіль «Пежо-807», у який вантажили награване. Втім, за тисячу доларів США правоохоронець пообіцяв одному зі співучасників не забирати авто. Фігурант погодився й передав йому кошти. Однак Самолюка ввіймали на гарячому прямо під відділком поліції. Йому інкримінували одержання неправомірної вигоди.

У суді свою вину обвинувачений визнав повністю. Його оштрафували на 17 тисяч гривень і стягнули понад 12 тисяч гривень витрат на експертизу.

При призначенні покарання суд врахував, що зловмисник уперше притягується до кримінальної відповідальності, має на утриманні малолітню дитину, а кошти, сплачені в якості застави, були перераховані на ЗСУ. Найближчі два роки засуджений не матиме права працювати в правоохоронних органах. ■

На Ковельщині потонув рибалка

Чоловікові було 71

Ірусина ПРИХОДЬКО

На озері Синове у селі Шкроби Сереховичівської громади втопився ковельчанин. Відомо, що чоловік рибалив, сидючи у човні. Втім, вирішив поплавати й не зміг вибратися на поверхню. Після тривалих пошуків його тіло знайшли водолази й направили на судово-медичну експертизу. Всі обставини загибелі нині встановлюють правоохоронці.

Цьогоріч з настанням купального сезону на водоймах Ковельщини загинуло семеро людей, тож рятувальники просять місцевих жителів бути відповідальними і обережними. ■

Збільшення тарифів не допомогло рівненським маршрутникам

Перевізники обласного центру скажуться на «порожні» автобуси

Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

Після здорожчання проїзду в обласному центрі з 8 до 12 гривень стався великий відтік пасажирів, повідомляють місцеві журналісти.

Перевізники скажуться, що часто у салоні маршруток перебуває не більше 5 пасажирів, й припускають, що бізнес може стати збитковим.

Водії ж кажуть, що на пасажиропотік вплинуло збільшення ціни на квитки. Водій однієї з маршруток навіть запропонував зменшити вартість проїзду.

У коментарях у соцмережах рівняни пишуть, що не проти платити більше, проте тільки в тому разі, якщо стан громадського транспорту буде відповідним.

У Луцьку, до речі, вартість проїзду в маршрутках ще вища — 14 гривень. ■

■ Факт

Понад 40 тисяч гривень за 27 реалізованих лотів вдалося виручити у Нововолинську на благодійних торгах. Його організатори — місцеві волонтери Валерій Курстак та Олександр Ільницький — повідомили, що всі виручені кошти спрямовують на підтримку ЗСУ, зокрема нашої легендарної 14-ї бригади імені князя Романа Великого і зенітно-ракетного полку.

■ Спеціальний репортаж

Анатолій Божко: «Будемо з хлібом».

Софіянка й Настя Комзюки влітку на чорницях непогано заробляють – і не лише на смаколики.

Староста Галина Зелик: «Ми знаємо, що кордон добре укріплений і захищений».

Сьогодні жителям села відомо, що на випадок нападу з боку білоруси в області розроблено план евакуації людей з прикордоння. У своїх молитвах вони просять Бога відвести від них біду.

ні, — чи не страшно? — то розмірковував так: — Не страшно. Вірю, що кордон наш сьогодні добре захищений. Та й не віриться, що білоруси підуть на нас. То Лукашенко тільки хвалиться своєю армією, а вона ж не має військових навичок. А якщо білоруси й напали б на нас, то їхні танки, бронетранспортери засядуть в наших болотах — тільки дула стирчатимуть.

«БІЛЬШІСТЬ ТЕПЕР НЕ СПІЛКУЄТЬСЯ З РІДНИМИ — БАТЬКИ І ДІТИ СТАЛИ ВОРОГАМИ»

Дольськ — це прикордоння, де переплелися долі людей. Мешканці волинського села знаходили суджених у білорусі, сябри — на Любешівщині створювали сім'ї, ставали дольчанами. Розділилися родини. На жаль, як довелося почути того дня, більшість тепер не спілкується з рідними — батьки і діти стали ворогами. Адміністратор села Тетяна Жалко з болем розповідала про це на своєму власному прикладі. Її брат, нині вже покійний, свого часу одружився з дівчиною з села Вівньово Іванівського району. Тетяна Леонідівна розповідала:

— Братиха й наймолодша племінниця там і живуть, двоє старших племінників — у Бресті. Ми завжди були дуже близькими. Навіть ще й після 2014-го їздили одне до одного — садили чи копали картоплю, хрестили, женили дітей. Це ж спрощений перетин кордону був. Тепер телефоную братисі, кажу, що в нас тривожно, небезпечно. А вона на це: «І хто ето у вас ваює?». Судячи з почутого від неї, білоруси, слухаючи своє телебачення, не вірять, що росія напала на Україну. Ми теж не думали, що так може бути, аж поки не полетіли ракети на українські міста. Маю подругу в Гомелі. То вона не така зазобована, бо на власні очі бачила на вулицях Гомеля російську техніку. А ті, що біля кордону, вівньовські, не розуміють нас.

«МИ НЕ П'ЄМО Й НЕ ГУЛЯЄМО — ТОМУ Й ДОБРЕ ЖИВЕМО»

До чорничних жнив додалися й зернові. Шукаючи зустрічі з господарем, який уже обмолотився, побувала в обійсті Анатолія Божка. Чоловік якраз привіз з поля мішки з пшеницею, яку вирощував на тридцяти сотках.

— Будемо з хлібом, — сказав він, показуючи свої припаси. — Зерно потрібне, бо ж у хазяйстві — корова, кінь, свині, домашнєптаство.

Не побачивши на обійсті ніякого трактора, кажу, що, мовляв, коник потрібний, бо ж треба зорати поле, засіяти, засадити. І тоді чоловік веде до раритетного автомобіля, що стоїть у дворі, й говорить:

— А от мій трактор... На такій машині (це — ГАЗ-69. — Ред.) начальство возив, як служив колись в армії. Потім багато літ виношував думку, аби придбати собі таке міцне авто. Років п'ять тому дізнався від знайомого, що його зять у Деревку продає те, що мені треба. Купив. Хотів переробити на трактор — уже й зібрав все потрібне для цього. А тут — війна. Подумав: «Хай-но буде так!». Залишив автомобіль без змін. Він і так мені добре служить. Начив реманент — і до роботи. І орю нині, і кошу, сіно згрібаю, картоплю копаю. А треба кудись поїхати — то теж без проблем. Машина на ходу. А вона тільки на рік молодша за мене...

Пан Анатолій показував своє хазяйство. Він, виявляється, і пасічник. Вулики — за селом, а от на обійсті стоїть бджолиний лікувальний будиночок.

— Років вісім тому зробив, — каже чоловік, — дуже хороша штука. Після праці у полі полежить пів години — й як рукою тепло знімає.

А в хаті цього господаря, до речі, — всі зручності. Про них він заговорив, згадавши, «як то руська дивується, що в українці і санвузли, і техніка різна побутова»:

— Ми не п'ємо й не гуляємо — тому й добре живемо.

А коли мова зайшла про те, як то зараз тривожно у прикордон-

втікати. Сусіди об'єднувалися один з одним — ночували гуртом, щоб відчувати підтримку. Є декілька сімей, які з дітьми виїхали за кордон. Та переважно всі залишилися вдома. Можливо, не для розголосу, але зараз ми знаємо, що кордон добре укріплений і захищений. Тил може почуватися в безпеці.

Галині Зелик, як мовиться, не треба далеко ходити: і чоловік її був мобілізований, і служив тут же на кордоні. Виявляється, він двічі був в АТО, а коли почалася повномасштабна війна, він почався з поїхав у військомат, взяв направлення у Луцький прикордонний загін і, пройшовши короткотермінове навчання, був скерований у Дольськ. 28 лютого вже був на кордоні. «Ті на-

«Людам пішли на поступку, і вони відповідають на це своєю дисциплінованістю. Як тільки почався ягідний сезон, я робила списки усіх охочих іти до лісу, вказуючи дані паспортів (навіть у яке конкретно урочище), й передавала прикордонникам.»

— Якщо нам дозволили в ліс іти, то мусимо по-людськи поводитися, не порушувати правил. Так і стараємося. Я — корінна жителька Дольська, то добре орієнтуюся на місцевості. Може, не так вправно збираю чорниці, як мій чоловік, зате mogę знайти хороший ягідник і покликати туди компанію, якою вирушаємо зазвичай.

І тут же в словах жінки — жаль з приводу того, що цьогоріч за дарами лісу доводиться йти в ті урочища, які раніше обминали, прямуючи на «свої» ділянки у прикордонні, котрі нині під заборону.

— Чесно скажу, що мої ягідні місця сягають мені, — зізнається Ірина Федорівна. — Вони якраз на тій території, що заборонена нині для відвідування. А то кілометрів чотири від села до кордону. Уявляю, як закінчиться війна і знову можна буде вирушити до улюблених місць.

І сестричкам Софії та Насті Комзюк, які біля своїх батьків, з котрими ходять з малих літ до лісу, вже теж стали бувалими збирачками чорниць, нинішній сезон із його обмеженнями — незвичний. Але навіть не на «своїх» звичних ягідниках можуть набрати чорниць за день на п'ятсот,

— Людям пішли на поступку, — каже староста Галина Зелик, — і вони відповідають на це своєю дисциплінованістю. Як тільки почався ягідний сезон, я робила списки усіх охочих іти до лісу, вказуючи дані паспортів

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ЛЯГАЛИ СПАТИ, НЕ РОЗДЯГАЮЧИСЯ, — БУЛИ ГОТОВІ, ЩО В БУДЬ-ЯКУ ХВИЛИНУ ДОВЕДЕТЬСЯ КУДИСЬ ВІТКАТИ»

Про Дольськ, з якого починається Україна (від цього села до кордону з білоруссю — п'ять кілометрів), наша газета розповідала не раз. А ось за час вторгнення росії в Україну їхала туди вперше. Після Любешова вже треба тримати напоготові паспорт — на блокпостах документи перевіряють. Виручає те, що вирушила у прикордоння із заступницею голови Камінь-Каширської районної військової адміністрації Юлею Подернею-Масюк. Службове посвідчення Олії Андріївни якоюсь мірою збиває прискіпливість військових. Це й зрозуміло, адже, як вона сказала в подальшій розмові, буває в Дольську часто, тож її як представника влади тут уже знають. Зважаючи на те, що моя попутниця «буквально позавчора приїжджала сюди», озвучую свою пропозицію: «Цікаво було б показати один із таких ваших робочих днів у прикордонні». У відповідь — коротка й така, що не підлягає обговоренню в час воєнного стану, фраза: «Вам цього не треба знати...».

— Скажу лише, — продовжує Юлія Андріївна, — що кордон — у надійних руках. Те, яким він був у перші дні й тижні повномасштабної війни, і наскільки його укріпили тепер, — не порівняти. І якщо почнет наступ з боку білорусі, то будуть відповідні дії з боку прикордонників та бійців-захисників... Перша зустріч у Дольську — зі старостою Гірківського старостинського округу, до якого належить і це село, Галиною Зелик (був четвер, коли у посадовці якраз тут за графіком — прийомний день). І розмова з нею — про життя людей у прикордонні.

— Звичайно, було дуже тривожно, — каже Галина Олексіївна. — Вже чуочи слово «білорусь», кожен думав, де то знайти безпечніше місце. Знаю, що люди лягали спати, не роздягаючись, — були готові до того, що в будь-яку хвилину доведеться кудись

■ Є така професія!

Луцький кликун грає Гімн і допомагає армії

Прогулюючись опівдні біля замку Любарта, ви, напевно, чули, як хтось із В'їзної вежі сурмить до болю знайому мелодію. Спершу це була легендарна «Волинь моя», а нині — Гімн України

Андрій Єдинак і не думав, що застосує свої вміння та навички гри на духових інструментах у ролі... історичного персонажа.

Світлана ЗОЗУЛЯ

Якось моя колега Руслана розповіла, як її знайомий — переселенець із Харкова — був вражений почуттями і побаченням біля стін Луцького замку та порадив, що й у час війни ми бережемо свої традиції. Іх провідником із минулого у сьогодення є наш кликун — Андрій Єдинак.

Ось уже чотири роки талановитий волинчанин, родом з Іваничівщини, обіймає цю офіційну для міста посаду. Тоді, 2018-го, щойно закінчивши Львівську консерваторію, він і не думав, що застосує свої вміння та навички гри на духових інструментах у ролі... історичного персонажа.

Багатом поціновувачем творчості волинських музикантів Андрій Єдинак відомий як багаторічний учасник групи «Давня казка». Він також грає у таких колективах, як Lutsk Brass Band та Народний аматорський духовий оркестр Палацу культури Луцька (керівник — Анатолій Вишованець). Не так часто, як до вій-

У XV столітті кликуни були по всьому Луцьку в його тодішніх межах, зараз — тільки в замку, це більше туристична «фішка».

ни, але якщо випадає нагода — обов'язково, збираючи з колегами кошти для потреб ЗСУ. У наш буремний час пан Ан-

«Колись труби, як у мене, у них не було. Вони сурмили в дерев'яні роги та перекликалися з веж тоді ще Окольного замку.»

дрій є волонтером Всеукраїнської організації «Генерація змін» — допомагає нашим арміям. Попри війну, не полишив і роботу кликуна.

Шостого березня минув рік, як він має своє професійне свято, започатковане Департаментом туризму та промоції міста, — День кликуна. Зізнається, що іноді й повітряна тривога припадає на його виступ на вежі, але чоловік так грає. Бо сподівається на Бога і вірить, що все буде Україна.

На В'їзну вежу в будній день він підіймається орієнтовно об 11.50,

переодягається у свій робочий історичний костюм. Рівно о 12.00 відіграє фрагмент мелодії Гімну, а в 12.05 — уже вільний.

— Яюсь була курйозна ситуація, коли завчасно приїхав автотіюка на Замкову площу, а вона перекрита, бо мав бути якийсь фестиваль. І я мусив вертатися до Старого ринку. Залишив там машину і тільки об 11.55 звідти вибігав назад до замку. Трех екстремально було — не встиг навіть переодягнутися: зіграв на вежі у тому, в чому був. Але такі встиг виконати свою місію, — розповів міський кликун. Каже, що попередньо вивчав інформацію про

що «історичну професію»: в XV столітті кликуни були по всьому Луцьку в його тодішніх межах, зараз — тільки в замку, це більше туристична «фішка». Кликуні попереджали містян, щоб ті вчасно гасили вогонь, аби уникнути пожежі. Вони оголошували прибуття різних послів, чиновників. Сповідали й про народження дітей, про збір певних податків.

— Колись труби, як у мене, у них не було. Вони сурмили в дерев'яні роги та перекликалися з веж тоді ще Окольного замку: «Вартую!..» — «Вартую!..» — додав наостанок новітній кликун. ■

Advertisement for 'Читанка' magazine. Text: 'А В ІНШОМУ НАШОМУ ВИДАННІ - МІСЯЧНИКУ «ЧИТАНКА ДЛЯ ВСІХ» - ЧИТАЙТЕ ЗАХОПЛИВУ РОЗПОВІДЬ ПРО ПОДВИГ МИРНИХ ЛЮДЕЙ: «Священник-партизан: «Помолився, щоб Бог прийняв наші душі на небі» + Море рецептів серпневих закуток і невигадана історія кохання - «Крasti винчальні ікони - великий гріх». Номер вже у продажу - запитуйте в листонощи чи точка продажі преси!

Advertisement for a designer. Text: 'На роботу потрібен дизайнер (верстальник) газети. Надсилайте своє резюме на адресу: volyn.nova@gmail.com.'

Advertisement for 'Пані Іванна'. Text: 'Учасниця «Битви екстрасенсів» 3-го сезону. Людина, яка врятувала тисячі долі, зберегла сотні сімей від розлучення! Завдяки сильному дару допоможе позбутися алкоголізму, наркоманії, дитячого переляку, нав'язливої пристрасті, жіночих та чоловічих проблем, депресії, заїкання, а також вінця безшлюбності, заздрощів, родового негативу, самотності, безпліддя. Йі відкриті найсильніші знання, допоможе захистити ваш бізнес, налаштувати особисте життя, налагодити гармонію в шлюбі, захистити дітей від впливу вулиці та поганих компаній. Допоможе знайти вихід від складних та безвихідних ситуацій. Тел. 097 5904 441

ПоглядОксана КОВАЛЕНКО,
редактор відділу
освіти й культури газети «Волинь»**Нас пробують
денацифікувати
нікчеми****Минулого тижня українські медіа поширили результати опитування Всеросійського центру вивчення громадської думки. Соціологи перевіряли, що знають росіяни про устрій Всесвіту**

Як з'ясувалося, наші географічні сусіди, які масово зазирають до рота своєму диктатору й радіють звірствам російської армії в Україні, мають великі проблеми з головою. Страшно подумати, але аж третина росіян переконана, що Сонце обертається навколо Землі! Понад 33%! У XXI столітті! На цьому глибина їхнього невігластва не вичерпується: 12% росіян, які все ж чули, що то Земля обертається навколо Сонця, «напевно знають», що кожен оберт вона здійснює рівно за... місяць! За останні 15 років таких іванків-дурників побільшало на 7%. Що то за люди? Опитування показало, що ці неuki — здебільшого особи старшого віку, які «живляться» телевізором. До 55% з них мають освіту на рівні середньої та — увага! — ще нижчу. Нижчу?!

Маю чітку асоціацію. У 1967 році російська інтелігентка Євгенія Гінзбург, яку сталіністи заслали на Колиму на 18 літ, у книзі «Крутий маршрут» описала посадову особу, начальника табору, який, почувши від неї, що Земля не плоска, вигукнув: «Ишь ты! Не может быть!». З того часу минуло більш як пів століття: люди літають у космос, як на інший материк, інформація шириться інтернетом зі швидкістю світла, але частині людства для повного щастя потрібна лише украдена м'ясорубка з України.

Інформація про пришелепкуватість такої великої частини російського населення, що проявилася у відповідях на «захмарні» питання, насправді не смішна. Це одна з підказок, чому ми неправильно собі мотивували, що війни бути не може апріорі, що починали її при такому рівні цивілізації людства безглуздо, неумудро, антиморально, катастрофічно й що нормальне суспільство цінує життя кожного... Правильно не працює, якщо влада ретельно й невтомно дбає про одноклітинність свого населення, а воно не протини. Не треба до ворожки ходити, аби знати, що як мінімум ота третина не зможе не те що пояснити поняття «денацифікації», а й вимовити його без помилок. Справляться хіба тоді, як займуться дебаранізацією. ■

■ Все для фронту, все для перемоги!**«За 5 місяців війни українці об'єдналися набагато більше, ніж за 30 років Незалежності...»**

Євген Недишук — підприємець, стоматолог, громадський діяч, учасник бойових дій у зоні АТО, боєць полку «Азов», волонтер. З перших днів війни він завантажив автомобіль усім необхідним і помчав не на західні кордони, а на Схід, до своїх бойових товаришів

Алла ЛІСОВА

Пам'ятаєте його оптимістичне інтерв'ю у березневому номері газети «Волинь», у якому він наголосив: наш народ не здолати, бо у нас величезний мобілізаційний ресурс — людський, інтелектуальний, патріотичний? Життя підтверджує, що це справді так. А пан Євген упродовж усіх п'яти місяців майже щотижня вирушає у бригади, які стоять на передових рубежах війни з російськими окупантами. Після повернення з останньої поїздки попросила поділитися враженнями від побаченого.

— Євгене Микитовичу, який настрій після відвідин передової, спілкування з бійцями? Чи не згадає волонтерський рух?

— Волонтерський рух, як і раніше, активно діє, хоч деякі недоброзичливці намагаються закидати неправдиву інформацію про те, що Європа вже втомилася від війни. Мовляв, нехай українці самі всі проблеми вирішують. Нічого подібного. Уже п'ятий місяць волонтеру разом із капеланом Павлом Гаврилюком. Минулого разу були під Лисичанськом. Цього тижня знову збираємося в дорогу. Як і враження? Найперше — хлопці стали веселішими, якщо можна так сказати про ситуацію на передовій: надходить потужне озброєння. З обличчя бійців зникли невпевненість, переживання. Останнім часом доставляємо генератори на сонячних батареях, тепловізори. Солдати забезпечені харчуванням та обмундируванням. Просять привезти смаколиків, що також свідчить про їхній емоційний стан.

У кожній поїздки переконуємось, як вони впевнено почуваються, здобувши потрібний бойовий досвід. Вони через нас переказують подяку педагогічним і трудовим колективам ліцеїв Нововолинська, а також сіл Поромів, Бужанка, Морозовичі, Гряди. До слова, люди самі телефонують і пропонують продуктові набори для доставки на фронт. Знаходимо підтримку і в логістичному центрі «Нововолинськ. Хелп», а також у численних друзів, знайомих та просто небайдужих земляків.

Фото з архіву Євгена НЕДИШУКА.

Бійці на передовій завжди чекають нововолинських волонтерів Євгена Недишука і Павла Гаврилюка.

— Разом із Павлом Гаврилюком ви практично проїжджаєте всю Україну, долаючи до тисячі кілометрів. Яка вона — фронтова Україна: у Центрі, на Півдні, Сході?

— Змінюється у кращій бік. Наша держава і її народ стали більш дисциплінованими, відповідальними, мобі-

люком так званою «дорогою життя» покидали Лисичанськ, в якому залишилося чимало людей, які чекали приходу «руського міра». У їхніх головах немає нічого іншого нашого, українського. Зараз точаться розмови на зразок: ось така біда — війна, а тут ще дискусія про мову, які зовсім не на часі. А коли війна закінчиться, скажуть, що треба рани заліковувати, — тож нібито знову не варто порушувати мовне питання. Це неправильно. Бо всі вже бачимо, до чого додискутувалися у цьому плані.

До слова, під час інтерв'ю волонтери ніколи не кажуть, як їм непросто доставляти допомогу на фронт, що це дуже небезпечно, що вони не раз потрапляють під обстріли... А Євгену Недишуку і Павлові Гаврилюку неодноразово доводилося бути у небезпеці!

Наш співрозмовник розповів, що під час одного із виїздів на передову їх тільки Бог зберіг від ворожої ракети, яка вибухнула за сто метрів від будинку, де вони поселилися. Він показав відео ями від цього «прильоту»: більше трьох метрів глибиною і до десяти — завдовжки. ■

«Хлопці стали веселішими, якщо можна так сказати про ситуацію на передовій: надходить потужне озброєння.»

лізованими для виконання завдань. Що бачу на передовій? Як уже зазначав, потужну сучасну армію, впевнених у собі солдатів та офіцерів. Села там опустіли. В них залишилися тільки люди старшого віку, яким справді нема де подітися.

Інші, знаючи про Ірпінь і Бучу, уникають ворожої окупації. На мою думку, складніша ситуація у містах, куди впродовж багатьох років потрапляло на проживання багато росіян. Під час останньої поїздки ми з Павлом Гаври-

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.

20, 27 серпня

Працюємо за попереднім записом. **ефективне лікування від****АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,

098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

РОБОТА

Сільськогосподарське підприємство ТЕРМІНОВО візьме на роботу сім'ю агрономів з досвідом роботи. Житлом з усіма зручностями забезпечуємо! Заробітна плата за домовленістю. Знаходимося за 20 км від м. Луцька.
Тел. 067 936 64 22 (Оксана Василівна).

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

Вітаємо!

9 серпня гарний ювілей зустріла турботлива донька, кохана дружина, найкраща матуся, сестра, тітка, чудова колега, вірна подруга, господиня, горохівчанка

Оксана Богданівна ДОЩИНСЬКА.

Дорога імениннице, ти вродлива, добра і щира, світла душею, невтомна в роботі, краєсва в почуттях. Твоєї турботи вистачає на всю родину. Ти — наш оберіг. Бажаємо міцного здоров'я, нехай усі небесні зорі сяють тобі удачею і щастям, нехай світанки починаються чарівною усмішкою, а хороший настрій супроводжує завжди. Божого тобі благословення, миру та спокою в душі.

З любов'ю
мама Наталія, чоловік Павло,
син Роман, сестра Ірина Франьо-
Корольчук із чоловіком Яном
зі Словаччини, дітьми і їхніми сім'ями.

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Вітання з фотографією – 270 грн, без фотографії – 220 + 30, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Многая літа!», від колективів та фірм – 400 грн з фотографією, 350 – без фотографії + 40 грн (за сайт).

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення):

балки, крокви, дошки обрізні та

необрізні, рейки монтажні. Вироби

з дерева на замовлення. Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

■ Неспокійні серця

Нідерландський художник-волонтер Теун працював з українськими дівчатками-біженцями.

Альона Чіні з донькою (в центрі), її мама та художник з Нідерландів Теун.

«Волинська Роксолана» Альона Чіні тепер стала активною волонтеркою

Лучанка, яка підкорила Туреччину дизайнерським одягом з українською вишивкою, нині за кордоном — у Нідерландах — допомагає нашим дітям, які постраждали від війни

Катерина ЗУБЧУК

«СИЛА КОХАННЯ ТАКА, ЩО ЗДАТНА ЗМІНИТИ ЖИТТЯ»

Торік наша газета розповідала про лучанку Альону Чіні (в дівочтві Стельмашук), яка вийшла заміж за громадянина Туреччини, — «нашу Роксолану», як часто називають її земляки. З великої любові почалося те, завдяки чому Альона сьогодні — щаслива жінка, дружина, мама. А ще — єдина дизайнерка-українка, яка в своїх унікальних колекціях одягу поєднала культуру двох народів і стала званою в країні, символом котрої є зірка і півмісяць, зокрема в містах Стамбул, Бодрум. Хоч готувала себе лучанка до акторського служіння, обравши для навчання столичний театральний інститут імені Івана Карпенка-Карого...

Чоловік Альони, до речі, з дуже відомого, талановитого, шанованого в Туреч-

чині роду, який свого часу заснував у місті Кютах'я керамічну фабрику (прізвище Чіні від слова «кераміка»). У стамбульському будинку його родини, де поселилася українка після заміжжя, її оточував антикваріат — вази, керамічна плитка,

«Організую для українських дітей-біженців уроки малювання, аби їм легше було.»

походження якої вже знала. Молода жінка почала переносити традиційні турецькі узори на папір. Потім і вишивати. В якийсь момент з'явилася ідея поєднати культури двох народів — створити колекцію суконь, де ці узори будуть відтворені на тканині ручною українською

вишивкою. А згодом Альона стала першою україною, яка працює з магазинами, котрі обирають вироби найкращих турецьких дизайнерів.

«СЕРЦЕ БОЛИТЬ ЗА НІ В ЧОМУ НЕ ВИННИХ ДІТОК»

Минулого року на час нашої зустрічі через пандемію Альона Чіні була в Луцьку. Завдяки цьому ми й змогли тоді безпосередньо спілкуватися. Як вона говорила, засумувала за рідною землею, тож до Туреччини не збиралася. Згодом (є така звичка — стежити за тим, як складатиметься життя героїв твоїх публікацій) міжнародне подружжя разом із донькою, яку назвали Селін (у перекладі з турецької — «гірська вода»), перебралося до Києва, де в чоловіка був бізнес. А недавно з думкою, як же складатиметься їхнє життя під час вторгнення росії в Україну, скотактувала з Альоною

Чіні у вайбері й дізналася, що тепер вона за кордоном — у Нідерландах.

Слово за словом, питання за питанням, і вже знаю, що в ніч з 23 на 24 лютого («саме тоді, коли все почалося») Альона з сім'єю їхала з Києва до Луцька. А вже звідси вирушили за кордон. Чому саме цю країну було обрано? З приводу цього наша землячка висловила так:

— Наша сім'я розглядала декілька варіантів. А вирішили їхати в Нідерланди з думкою про майбутнє своєї доньки: ця країна, на наше переконання, — найкраща для дітей. Тут усе для них — їхнього розвитку, безпеки. Мама моя, яку ми теж забрали з собою, час від часу їде до Луцька, де залишився мій тато. Чоловік частіше буває в Стамбулі, оскільки там у нього бізнес.

А ще я дізналася, що лучанка у Нідерландах, трохи адаптувавшись, долучилася до волонтерства.

— Співпрацюю з мерією міста Хогевен, в якому живу. Організую для українських дітей-біженців уроки малювання, аби їм легше було. З думкою, як же допомогти своїм співвітчизникам у цей страшний час, для тих, хто змушений був втікати від війни за кордон, заснувала програму «Надія на майбутнє». Серед них — дівчатка, які дуже сумують за татом, котрий зараз у гарячих точках на Сході України. Вони присвятили йому свої малюнки, чекаючи зустрічі з ним.

До цієї доброї справи Альона Чіні залучила нідерландського художника-волонтера Теуна. Ось що він написав нашої землячці згодом, коли ця співпраця з дітьми завершилася: «Привіт, Альона! Ви всі в моєму серці. Дайте знати, коли захочете чи зможете малювати знову. Передай привіт моєму особливому другу та колезі по мистецтву Селін» (доньці Альони. — Авт.).

— Співчуття і біль у серці за ні в чому не винних діток — маленьких ангелочків, які на початку життєвого шляху залишилися без підтримки, — говорила Альона, розповідаючи, що має на меті допомагати сиротам.

Перші кроки вже зроблені. У Польщі в тимчасовому магазині (є така ефективна маркетингова форма) була представлена літня колекція Альони Чіні. Дизайнерку у волонтерстві підтримали польські зірки, які рекламували й купували її сукні. Гроші, виручені від продажу, вона передасть українським дітям, які через війну залишилися сиротами. Зокрема, й свого рідного міста, в яке планує приїхати вже в цьому місяці. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається будинок у с. Квасів Горохівського району. Будинок мурований білою цеглою, є літня кухня, льох, хлів, криниця, 50 соток городу. Опалення пічне. Тел. 096 22 57 624.
- Продам будинок у м. Рожище (вул. Набережна, 25) та два будинки в с. Єлизаветин Луцького району (вул. Прилісна, 24 та 25). Тел.: +39 333 32 532 93 (Viber, WhatsApp), 063 57 55 639.

● У селі Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8 x 12) із господарськими спорудами, ділянка (0,8 га). Є великий сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.

- Куплю земельну ділянку в м. Ківерці. Тел. 050 18 87 663.
- Продаються два паї (4,5 га) для с/г використання. Тел. 096 22 57 624.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам мотоблок МТЗ-05 у доброму стані, є плуг, борона. Ціна 16 200 грн. Тел. 050 82 50 106.
- Куплю запчастини до картоплетехніки вітчизняного виробництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Куплю поворотний круг до фуражера. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Терміново недорого продається трактор ЮМЗ-6 АКЛ у дуже доброму робочому стані. Можлива доставка. Тел. 096 80 48 733.
- Продам нову зернову віялку з мотором (безрешетна, відвіює усі види зерна). Тел. 068 84 52 196.
- Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон

Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношеники, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продається професійна кухонна машина «Kenwood» (в комплекті є три насадки — крок для замішування тіста, вінчик для збивання білків, К-подібний змішувач для листового тіста, печива, тортів). Об'єм металевої чаші — 4,6 л, захисна кришка на чашу, 6 швидкостей + імпульсний режим, білий колір. Ціна 3 500 грн. Тел. 050 28 52 044.
- Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставляю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставляю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

- Куплю корів, биків, коней, лошат (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.
- Продаються спокійна дійна корова, кози різного віку. Тел. 068 72 54 104.
- Продам добру молоду корову (тілну четвертим телям). Тел. 066 089 73 74.
- Продам добру корову. Тел. 067 16 58 902.
- Продам макуху соняшникову (протейн 34) з доставкою по Волинській області. Ціна 7 грн. Тел. 096 44 13 490.
- Продам зерно пшениці. Тел. 095 43 30 206.
- Куплю зерно пшениці та ячменю. Самовивіз. Тел. 096 80 48 733.

ПОСЛУГИ

- У межах Горохівського району виконую покрівельні роботи (ремонт даху, заміна старого покриття металочерепицею). Тел. 066 33 63 223.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

- Загублений диплом спеціаліста, виданий 1.07.1998 р. Волинським державним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Усова Ольга Геннадіївна, вважати недійсним.

Увага! Оголошення подаємо за новою редакційною адресою: м. Луцьк, вул. Ковельська, 2 (4-й поверх).

Життя з чистого аркуша

Тепер часто питають, як живеться тут — в «розсаднику бандерівщини»

Станіслав Підгородецький виріс і жив у Маріуполі. Торік купив нову квартиру. Мав улюблену роботу. Через війну мусив утікати з рідного міста. Разом з матір'ю і другом малу батьківщину залишали пішки. Страх, розпач, біль і невідомість... Важко уявити, як це — покидати свій дім, щоб вижити. Війна розкидала їх по різних куточках. У травні Стас і Микола приїхали на Волинь. Звідси, кажуть, не поїдуть, доки Україна не переможе

ФОТО АЛІНИ ВІТИНСЬКОЇ.

Пів години — і ось така краса! Завдяки майстерності маріупольського майстра тепер гарнішими стають волинці і волинянки.

ки через два дні. Далі — 12 годин у дорозі до Запоріжжя, звідки мама з сестрою і подругою поїхали до Львова, а ми з Миколою — на Дніпропетровщину».

«У ЛУЦЬКУ МОРАЛЬНО НАБАГАТО ЛЕГШЕ»

У Дніпрі були проблеми з житлом, високі ціни, стабільного заробітку не мали. Роботу знайти не вдалося. Квартира у віддаленому районі міста коштувала щонайменше 8 тисяч. Тож хлопці охоче прийняли пропозицію лучанки їхати на Волинь. 5 травня Стас і Микола прибули до Луцька. Тут їм подобається більше, ніж у Дніпрі. Спокійніше на душі. «Коли приїхали сюди, зрозумів, наскільки некомфортно було там. Тут тихо. Морально стало набагато легше», — зізнається Станіслав.

Волинці, каже, хороші люди. Інколи питають, як йому живеться тут — в «розсаднику бандерівщини». То віджартується, що сам здивований, як його ще не пригостили «запеченим російським немовлям».

Розповідає, був у Луцьку ще у 2014 році. З того часу, каже, місто дуже змінилося — чисто, як у Європі. Якби так сталося, що довелось обирати, де жити, то це був би Луцьк. За рідним домом тужить, але про повернення поки що й думок нема, бо боляче згадувати побачене і пережите. От тільки сумує за морем. Нові колеги на роботі жартують, що завезуть хлопців на Світязь — і мальовниче волинське озеро, можливо, трохи розвіє їхній смуток.

«ВІРИЛИ, ЩО КОЛИ ПРИЙДЕ РОСІЯ, ТО ЖИТИМУТЬ КРАЩЕ»

Нині окупований Маріуполь у руїнах. Будинок Стаса обстріляний «Градами», але ще стоїть. Ймовірно, його знеситимуть. Хоча в деяких під'їздах ще живуть люди. Ті, хто впродовж трьох місяців не подасть документів на відшкодування, ризикує втратити право зовсім. Стас інколи телефонує знайомим, які там лишилися, то йому розповідають що і як.

Багато людей з Маріуполя виїхали: хтось — через росію до Грузії, звідти — до Європи.

Здебільшого це патріоти. Прикро, але серед населення були і є прихильники «руського міра». Вони вірили, що коли прийде росія, то житимуть краще. Після вторгнення дехто змінив думку.

«НЕ ЗНАЄШ, ДЕ ВОНО ЛЕЖИТЬ І ЗВІДКИ, АЛЕ ЧУЄШ СВИСТ»

З 2014 року, розповідає Стас, маріупольці звикли до того, що їх обстрілюють, але ніхто не вірив, що буде війна. 24 лютого сподівалися, що все закінчиться за тиждень. Оптимізм зник, коли в місті не стало світла, газу, питної води. До 1 березня ще працювало трохи магазинів, потім почалися проблеми з продуктами. Торгували лиш кіоски і один супермаркет. У чергах стояли сотні людей. Серед містян розповсюджувалось багато дезінформації. Зв'язку і доступу до новин не було, росіяни бомбили цілі житлові райони.

«Літаки постійно скидали щось. Було дуже шумно і страшно. Не знаєш, де воно летить і звідки, але чуєш свист. Тіла лежали посеред вулиць, на трамвайних коліях», — пригадує мій співрозмовник.

У районі, де жив Стас, був цех із цистернами води для військових і медиків. Люди ходили туди, щоб зробити запаси. Та не всі поверталися живими: «Був обстріл, і п'ятеро знайомих, які йшли по воду, загинули. Вони там лежали кілька днів. У цьому ж місці не стало й сусіда, який вийшов показати комусь, де можна набрати води», — розповів Стас, згадуючи страшні події.

Він розуміє, що не скоро повернеться додому. Чи буде Маріуполь знову українським, не впевнений. У приклад наводить Донецьк, який досі так і не відвоювали.

У Луцьку Стас добре спілкується українською. Державної мови, каже, в Маріуполі стало більше після 2016 року, коли в місті було багато україномовних військових, тоді відбулась ротация поліції, тож перейти їй собі не було проблемою. Але, на його думку, мовне питання нині не повинне ділити українців. Він вважає, що любити Україну може й людина, яка говорить російською. Не тому, що це її вибір, а тому, що так сталося, бо виросла, скажімо, в такому середовищі. Мовляв, хто хоче — той переходить, але примушувати не варто, тим паче зараз, коли українцям треба єднатися, а не сваритися. ■

Аліна ВІТИНСЬКА

ПЛАНИ НА МАЙБУТНЄ РОЗБИЛИСЯ ВМИТЬ

Стасу — 30. Він — майстер-перукар-колорист із десятирічним досвідом. До Луцька приїхав на запрошення хорошої знайомої, власниці салону краси Маріанни Грень, яка під час війни запропонувала йому і його приятелю поміч. Нині хлопці допомагають стати красивішими лучанам: працюють у салоні «М-Студіо», руйнують стереотип, що професія перукаря — жіноча справа, і запрошують волинян скористатися їхніми послугами, адже кажуть, що

у відомого майстра, потім були практики в маріупольських салонах, згодом — улюблене місце роботи. Торік купив у приморському місті квартиру. Як і всі, мав мрії і плани на майбутнє. Тепер мрія лише одна.

НЕ ЧЕКАЛИ, ЩО «СУСІДИ» ВБИВАТИМУТЬ

«Коли 24 лютого почалося вторгнення, в Маріуполі не вірили, що буде війна», — розповідає. Люди звикли до таких

подій з 2014 року і сподівалися, що все швидко скінчиться, тож покидати місто не збиралася. Хтось навіть чекав приходу росії — вірили, що заживуть ліпше. Після того, як почали літати ворожі літаки і скидати бомби на житлові райони, зрозуміли, що ситуація інша. Не чекали, що «сусіди», які прийшли «визволяти», — вбиватимуть.

«Мобільного зв'язку не було. Коли ввечері з'явилася мережа, подзвонив колишній вчительці з Дніпра спитати, чи не міг би хто допомогти виїхати. Обіцяла дізнатися. Удосвіта вирушили в напрямку Никольського, де мали бути волонтери. Пройшли 15 кілометрів. Але вчителька сказала пройти ще кілька сіл, радила нічого не їсти і не пити: мовляв, кава заважатиме думати, а їжа спровокує важкість. Йти рекомендувала не там, де тихо, а де стріляють, аби не привертати уваги... Ми вирішили самостійно шукати можливість виїхати. Знайшли машину, яка могла вивезти до Бердянська, але водій просив 7500 гривень — і це лише за трьох людей. А нас п'ятеро. Подзвонив знайомим, які встигли виїхати зеленим коридором до Бердянська: відповіли, що другий день стоять у черзі за пальним. Тоді нас підбрав автобус... з буквою «Z». Ним під'їхали до Мангуша, звідти пішки вирушили до Бердянська, де записалися в чергу на виїзд. Автобуси прибули тіль-

Сподівалися, що все закінчиться за тиждень. Оптимізм зник, коли в місті не стало світла, газу, питної води.

потрібно за щось жити, оплачувати орендовану квартиру і врешті обживатися на новому місці. Коли повернуться додому, не знають — Маріуполь окупований. А поїдуть, запевняють, лиш в український.

Розповідаючи свою історію, Стас розказав, як став перукарем. Міг бути юристом, але від долі не втечеш. Одного разу його брата запросили моделлю для модного майстер-класу. Той повернувся додому з жахливою зачіскою. Стас сказав, що підстриг би ліпше. Коли в хлопця відросло волосся, так і зробив. Результат перевершив сподівання. Вирішив: чому б не спробувати? Азів професії навчався

відомого майстра, потім були практики в маріупольських салонах, згодом — улюблене місце роботи. Торік купив у приморському місті квартиру. Як і всі, мав мрії і плани на майбутнє. Тепер мрія лише одна.

Стас, його мама і Микола покинули Маріуполь 19 березня. Тоді вже не було жодного транспорту, аби виїхати. Пішки дійшли до блокпоста «ДНР». Там їх змусили роздягнутися (на тілі шукали патріотичні татування), паспортні дані внесли в базу, сфотографували і поса-

РЕКЛАМА

Саме таке повідомлення Ви можете отримати у випадку Вашої перемоги в Акції:

Перевірте своє число удачі та отримайте 380 000 грн!

Енергія чисел може **принести успіх і достаток**, а може відштовхнути щастя. Кожна людина має **унікальне число удачі**, що визначається датою її народження. Перевірте, можливо, саме Ви — той щасливчик, якому призначено отримати **380 000 гривень*** завдяки своєму числу удачі? **Дізнайтеся прямо зараз!**

Для цього:

1. Візьміть 2 останні цифри свого року народження.
2. Відніміть 15.
3. Додайте кількість років, що виповнюється Вам у 2022 році.
4. Відніміть 100.

Увага! Якщо у результаті Ваше число удачі дорівнює 7 — ВІТАЄМО! Вам надано шанс отримати 380 000 гривень!

Негайно зателефонуйте нам **0 800 30-00-27** та повідомте свій результат! Не забудьте назвати призовий код — **29476**

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ з мобільних і стаціонарних телефонів у межах України (без вихідних з 8:00 до 20:00) ТІЛЬКИ ДЛЯ ПОВНОЛІТНІХ.

*У випадку Вашої перемоги згідно з офіційними правилами Акції. ТОВ «МЕЙЛ СЕРВІС» є Організатором маркетингової Акції «Золотий Фонд». Загальна вартість призів складає 1 957 000, 00 гривень. Акція проводиться на всій території України у період із 30.12.2021 року до 30.12.2022 року включно. В Акції мають право брати участь виключно повнолітні громадяни України, які зробили та оплатили замовлення товарів із Пропозицій Організатора. Повна версія офіційних правил на сайтах: www.imageclub.com.ua

Блоки від виробника

СТІНОВИЙ БЛОК

з дном — 20x20x40

без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК

20x10x40
20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК

20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:

0967731037, 668247160,
0509949907

■ Увага, конкурси!

«Панська губа, та зубів нема»

Зізнаюся вам у недовченому університетському гріху, бо й досі не знав, що це прислів'я із заголовку введе мене на всім відоме «За двома зайцями поженешся — жодного не впіймаєш». Після цього аж підстрибнув на radoщах, бо в такі народні перли «улюблєн, аж окроп кипить...»

Грицько ГАРБУЗ

Але насамперед маю нагадати запитання, яке і привело мене до такого відкриття. А хто ще й досі не допетрав, про що це я мелю, читайте запитання і пробуйте на ходу його відгадати, бо відповідь буде майже одразу за ним.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-16»

Цей острів згадується у відомій українській комедії, яка асоціюється з тваринами, аж 43 рази. Спочатку — 11 разів, потім — 16, ще раз — 15. Звісно, я назвав слово-омонім знаменитому острову.

А комедія, до речі, коли вийшла друком, стала дуже популярною. Потім її грали на сцені, а через 78 років і кінематограф зобразив колоритну пані зі шкідливою звичкою, яка стала жертвою любовного трикутника в центрі європейської столиці...

Що за назву острова ми заховаємо у гранатобузі?

Як відомо, першого разу на це запитання не зміг ніхто відповісти. Довелося його трохи розширювати підказками. Але і з другої спроби тільки двоє (!) учасників заслужили на «чімпанцьке», надіславши слово-відповідь «Острів ЯВА» — це волинські-ковельчани Юрій Харченко і Андрій Куява (правда ж, звучить як пісня: Ява — Куява)! Козакам, які знають, що «частина акту, дії драматичного твору, в якій склад виконавців лишається незмінним», називається «ява», кажемо гучне «Віват!» і бажаємо у мирний час віддати головний індонезійський острів, а дорогою додому зганяти і на українські Сахалін і Нову Землю. Від імені кожного з вас ми перерахуємо по 100 гривень на допомогу доблесним Збройним силам України.

А перед тим, як оголосимо запитання нового туру, розставимо всі крапки над «і» попереднього: у 1883 році знаменита вистава Михайла Старицького, яку він переробив із п'єси Івана Нечуя-Левицького «На Кожум'яках»,

на початках називалася «Панська губа, та зубів нема» і лише в дужках зазначалося «За двома зайцями». Усім відомий однойменний фільм режисера Віктора Іванова вийшов лише 1961-го. Оскільки він був українською мовою, йому присвоїли другу категорію, що означало обмежений прокат тільки на території УРСР, переважно в будинках культури і заводських клубах. Проте шалений успіх комедії у глядачів зумовив її подальшу славу: стрічку переозвучили російською мовою і випустили у всесоюзний прокат.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-18»

Коли вони сніться жінкам — до збільшення роду. А поруч — квіти лотоса, ще й пітон і навіть слон... Всяке птаство і звірина. Лесю Українку, знавчину міфів і легенд, це теж, переконані, надихало, хоч і лякало. І той обраний, хто нині на них має змогу щодня споглядати протягом певного терміну, напевне, знає, що рушієм всього — зокрема, описаного у цих реченнях «дивного світу» — стала реклама. А речовину, яку цей «дивен світ» рекламував, ми сьогодні і заховаємо.

Мішок чого знаходиться у гранатобузі?

У 1883 році знаменита вистава Михайла Старицького, яку він переробив із п'єси Івана Нечуя-Левицького «На Кожум'яках», на початках називалася «Панська губа, та зубів нема» і лише в дужках зазначалося «За двома зайцями».

Слово-відповідь треба надіслати до 20 серпня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Виграні кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Не гоніться за двома зайцями, якщо це, звісно, не книга чи фільм. Гарного прочитання і перегляду! ■

■ Смачного!

Щоранку їм бутерброди з ікрою і радіо: життя вдалося! Наступного року посію ще більше кабачків! ☺

Якщо вродили кабачки

Ці овочі — одні з найдоступніших і для тих, хто їх купує на ринку (бо недорогі), і для тих, хто вирощує на власному городі (адже культура невибаглива — із тих, які «посади і забудь»). Але це аж ніяк не впливає на їхні смакові якості. А зважаючи на величезну кількість рецептів їх приготування, навіть кабачкове меню можна неабияк урізноманітнити, в тому числі й зимове

РУЛЕТКИ З КАБАЧКІВ

Інгредієнти (на 4 банки по 0,5 л): 5 довгих молодих кабачків, близько 80 мл гарячої води, 4 ст. л. солі, 4 ст. л. оцту.

Приготування. Кабачки помити, відрізати плодоніжки, спеціальним ножом (можна використовувати ніж для шинкування капусти) тонко нарізати довгими слайсами. У стерилізовані слоїки укласти пластинки кабачка, згорнувши їх у рулетик. Потім зверху так само скласти другий ряд. У кожному півлітрову банку додати по 1 ч. л. солі і 1 ст. л. 9-процентного оцту, залити окропом, накрити прокип'яченими кришками. У каструлю помістити решітку або застелити рушник, акуратно поставити банки, влити гарячої води, щоб вона сягала по вінця. Стерилізувати 7 хвилин з моменту закипання води в каструлі, закатати й укутати до повного охолодження. Взимку викласти кабачки на друшляк, щоб стекли, потім вмочувати в борошно і збити яйце з сіллю та обсмажити на олії. Коли охолонуть, згорнути в рулетики з різною начинкою — наприклад, із сиром і часником, корейською морквою тощо.

КАБАЧКОВА ІКРА

Інгредієнти: 3 кг кабачків, 900 г цибулі, 1 кг моркви, 5 великих зубців часнику, 200 мл олії, 2 ст. л. солі, 1 ч. л. меленого чорного перцю, 250 г томатної пасти, 50 мл оцту.

Приготування. Цибулю порізати кубиками, кинути у казанок, влити 200 мл олії і тушувати до прозорості, додати натерту на грубій терці моркву, дрібно порізаний часник, покрані кубиками кабачки, всипати сіль, цукор, вимішати і тушувати все разом протягом години, періодично помішуючи. Потім додати мелений перець, томат-

ну пасту й готувати ще годину. Потім вимкнути плиту, трохи охолодити овочеву масу й перебити її блендером. До отриманого пюре влити оцет, довести до кипіння, проварити при постійному помішуванні ще 15 хвилин, розкласти в попередньо простерилізовані банки, закрутити, перевернути й укутати до повного остигання.

КАБАЧКИ ПО-КОРЕЙСЬКИ

Інгредієнти: 2 кг кабачків, 0,5 кг моркви, 50 г кропу, 3,5 ст. л. цукру, 2 ст. л. солі, 1,5 ч. л. свіжомеленого коріандру, 1 ч. л. солодкої паприки, 1 ч. л. сушеного часнику, 0,5 ч. л. червоного перцю, суміш перців до смаку, 170 мл олії, 110 мл оцту (9%).

Приготування. Кабачки і моркву натерти на «корейській» тертці, відразу всипати у велику каструлю. Додати дрібно посічену зелень кропу, свіжомелений коріандр, солодку паприку, сушений часник, червоний перець, суміш перців (за бажанням), цукор та сіль. Влити олію, оцет, ретельно перемішати і залишити при кімнатній температурі на 1 годину, за цей час овочі дадуть багато соку. Розкласти салат у чисті банки (не надто щільно), зверху залити рідиною, що виділилася. Слоїки накрити кришками і стерилізувати з моменту закипання 20 хвилин. Закрутити і залишити до остигання, укутувати не треба. Зберігати можна при кімнатній температурі в темній шафі.

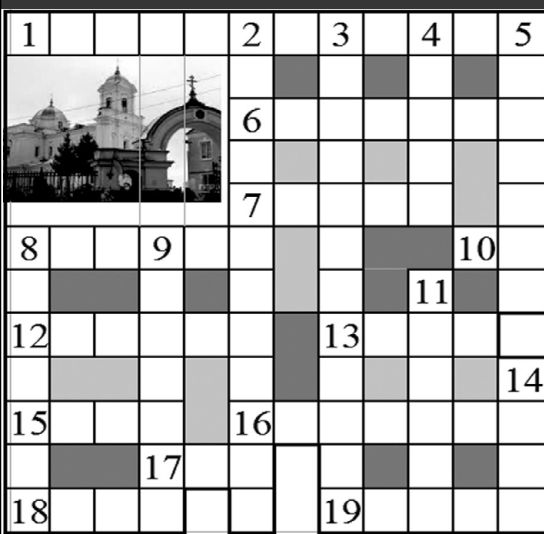
«АНАНАСИ» З... КАБАЧКІВ

Інгредієнти: 1 кг чищених кабачків (краще молодих), 350 г магазинного ананасового соку (можна найдешевший), 0,5 скл. цукру, 2/3 ч. л. лимонної кислоти, ванілін на кінчику ножа (зовсім трошки, щоб не було гіркоти, можна замінити ванільним цукром, його додають дещо більше).

Приготування. Кабачки почистити, порізати скибочками, серединку вийняти stopкою або чашкою. У каструлі з решти інгредієнтів зварити сироп й, акуратно помішуючи, варити в ньому кабачки впродовж 15 хвилин з моменту закипання. Тоді розкласти у стерильні банки, залити гарячим сиропом, закатати й закутати в теплу «шубу» — до повного охолодження.

До речі. Чим старші кабачки, тим більше знадобиться рідини — збільшуйте кількість соку або додайте води.

Кросворд

По горизонталі: 1. Або другий Спас. 6. Зменшено-пестливо від літо. 7. Пекло. 8. Неробство. 10. Православна церква (аббревіатура). 12. Нахилення голови під час молитви. 13. Чернець. 15. Коротка застільна промова. 16. Покірний виконавець чужої волі (перен.). 17. Тиран, мучитель. 18. Богиня перемоги (гр. міф.). 19. Музичний інструмент, що складається з труб.

По вертикалі: 2. Віра в Бога. 3. Любов до життя. 4. Пестливо до ніч. 5. Назва науково-методичного та культурно-просвітницького часопису. 8. Говорун. 9. Тоненький коржик для причастя у католиків і протестантів. 11. Про неохайне, брудне житло. 14. Режим суспільного життя, що його встановлює влада.

Склав Ярослав РОЙКО.

Підписуйтесь на Telegram-канал **Рецепти Кухня**

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:

43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.

Головний редактор і відповідальний за випуск

ЗГОРАНЄЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора

БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70

Головний бухгалтер

ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32

Відповідальний секретар

ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32

Літературні редактори

МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32

БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94

Політики

УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94

Економіки

ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78

Інформації

КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94

Відділ інтернет-новин

КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94

Місцевого самоврядування і

сільського життя

ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94

Освіти і культури

КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94

Реклами

ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70

0971552622

Приватних оголошень

ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305290101026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ

ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),

97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ

РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),

61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ

ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:

ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,

КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,

РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 949.

Крила, обпалені війною

Чому чемпіон-гирьовик із Волновахи шукає гирі в Луцьку

Євгена Нескребу, відомого в Україні та світі спортсмена, «воєнна» доля занесла аж на Волинь. Разом із сім'єю він винаймає квартиру в обласному центрі й береже в телефоні фото зруйнованого рідного дому. Після того, як господарі вирушили до Луцька, будинок «прожив» лише добу

Під руїнами залишилося усе, що Євген виборював упродовж 34 років спортивної кар'єри.

Наталія з чоловіком поки стримуються від думок про нову оселю. Бояться, що і її раптом може не стати.

Дві старші доньки Євгена Нескреби – теж чемпіонки з гирьового спорту. Маргарита, яка нині облишила гирі, виграла золото в 2017 році, а Тетяна, курсантка університету МВСУ, – торік.

«Обоє на запитання, чи є щось, що їм сьогодні необхідно, відказують: — Миру!»

Ще минулої осені сім'я Нескреб перекривала дах свого дому й будувала плани.

вдається до чорного гумору — каже, радіє, що їхніми речами ніякий мародер не скористався: — Дуже добре, що наш будинок так впав, що в двір неможливо зайти! Ніхто в моїх речах не буде ходити... Ми ж до війни паркан замінили, дах саме перекрили металочерепицею, а він від вибуху осів на зруйновані стіни. Щоб його підняти, треба підганяти спецтехніку... Сумно... Страшно...

«НАМ СТИЛЬКИ ДОПОМОГЛИ! МАЮ ОДИН ВИХІДНИЙ, АЛЕ ГОТОВА ХОЧ ТРОХИ ВОЛОНТЕРИТИ!»

Нескреби діляться, що в їхнє місто тепер приймають тільки через фільтраційний центр, у якому ретельно перевіряють минуле охочих повернутися й беруть відбитки пальців. Євген при цьому знижує плечима й показує фото, де на міському білборді він красується з українським прапором. Додає, що й дружина ходила у військовій формі своєї держави... Є ще донька Тетяна, яка теж займається гирьовим спортом, — студентка університету МВС. Про повернення не може бути й мови — «хіба з українським прапором». Тож із тренера-гирьовика Волноваської районної ДЮСШ він поки що перекваліфікувався на охоронця супермаркету. Ділиться думками: — Там усі знали, за кого ми. І питання є, адже в сусіда, в усіх

інших — цілі будинки (може, й збіг обставин), а нашого нема. І через дорогу ще одного нема: там теж така сім'я була — за Україну... Тут, у Луцьку, зараз займаюся з деякими своїми учнями в онлайн-режимі і сам тренуюся. Я ще взагалі на Чемпіонат Європи збираюся їхати в грудні! Та й працюю. Ми звикли заробляти на себе.

Дружина Наталія є учасником бойових дій. Окрім роботи, допомагає у благодійному фонді. Каже, інакше не може:

— Якось вчитала в інтернеті, що потрібні волонтери. Маю один вихідний. Чому ні? Знаєте, скільки нам допомогли! Ми дуже вдячні людям, правда! І гуманітарку, й усі речі, й постіль ми змогли підібрати, бо приїхали лише з двома пакетами. Одна жінка посуд принесла, якусь каструльку, інша — чашки, чайник. Уже щось і підкупили. Економимо, бо треба збирати гроші, об'являтися знову.

І Наталія, і Євген зізнаються: з тим, що їм випало на долю,

зжилися завдяки гостинним волинцям, а ще тому, що вони разом. Жінка мимохіть порівнює, що в Луцьку не так спекотне літо, що люди не будують таких високих парканів, як у них вдома, а ще — більше вірять:

— Знаєте, на що увагу звернули? Тут багато людей набожних. Навіть на території частини є церква, дуже приємно було спілкуватися з батюшкою... Дякувати Богу, що в нас усе так вийшло: якби наступного дня ми повернулися в дім, що б від нас залишилося? Комуś не так пощастило. Значить, для чогось ми ще потрібні тут. Може, підняти дітей, які висоти завоюють? Подивимося...

Обоє на запитання, чи є щось, що їм сьогодні необхідно, відказують:

— Миру!

Секунду повагавшись, Євген додає:

— Може, в когось вдома стоять непотрібні гирі? Візьму будь-які! ■

Софія ГАВРИЛЮК

«ТАКОГО БОЛЮ, ЯК ЗАВДАЛИ НАМ «АСВАБАДІТЕЛІ», НАПЕВНО, ВЖЕ НІХТО НІКОЛИ НАМ НЕ ЗАВДАСТЬ»

Сім'я Нескреб опинилася у нашому краї через війну й завдяки професії дружини Євгена Наталі. Вона прикордонниця, тож після евакуації мусила обрати інший прикордонний загін — працює в Луцькому. Наталія розповідає, що війна у Волновасі, порівняно з іншими українськими містами, настала на 2 дні раніше:

— В нас ще 22-го числа почалося. З 2014 року села обстрілювали, а Волноваха залишалася ціленькою. Ми так розраховували, що й далі все буде добре. Але все змінилося. 23 лютого з місцевої влади в місті вже нікого не було. Поліція виїжджала 24-го. Ми ж через обстріли ніяк не могли вийти з підвалу. А за пару днів, десь 26-го, зникло світло, газ і вода.

Наталія Нескреба чітко пам'ятає світанок 27 лютого, коли раптом усе затихло. О цій порі вони вибігли з підвалу батюківського будинку, де з понад десятком сусідів училися жити в підземеллі, заскочили у свій дім, накидали два пакети речей (в основному для донечки), сіли

в машину — і виїхали. Спершу подалися на сусідню Дніпропетровщину. Думали, що за кілька днів повернуться. Через годину сусід повідомив телефоном, що якби загаялися — були б без машини: осколками посікло гараж. Наступний день став чорним — рашисти «розстріляли» будинок. (Зараз у Волновасі зруйновано 85% будівель. Деякі посадовці навіть казали, що росіяни стирають це українське місто з лиця землі.)

Євген Нескреба фото зруйнованого дому («від сусіда, який дочекався своїх») зберігає. Каже, під завалами — понад три десятки літ його життя:

— Фотографії наші, дітей... А мої медалі, кубки!.. Горіло все дві доби... Я плакав. Розраховувати, що там щось залишилося? Такого болю, як нам завдали «асвабадітелі», напевно, вже ніхто ніколи нам не завдасть! Якби ж хто сказав, що маємо на збори хоч дві години чи три! Ми ж не знали, скільки триватиме тиша. Може, поки виносив, «прилетіло» б? А тут жінка, дитина... Ми виїздили, то дорогою бачили: підбитий танк стояв, десь чиясь рука, нога, снаряди нерозірвані, далі вирва величезна... Трупи лежали. Ми телефони вимкнули, щоб не відстежили за геолокацією...

Наталія Нескреба спочатку

Проба пера

ФОТО АЛІНИ ВІТІНСЬКОЇ

А наша липа-близнючка — ще товстіша!

Добрий день, шановна редакціє! В газеті «Волинь» за 27 липня ви надрукували фото дуба із села Рудка-Червинська Камінь-Каширського району, обхват якого на півметровій висоті становить 6,65 метра

Єлизавета КУХАРУК, учениця 8-Б класу ЗОШ № 11 міста Ковеля

Звісно, це вражає. Але у нас у селі Кухарі Ковельського району є липа, яка ще товстіша. Точніше, це липа-близнючка, адже від кореня відходить два стовбури.

І ми вирішили її обійняти, але всі у кадр не помістилися, бо її обхват, як ми поміряли за допомогою нитки,

а потім лінійки, — аж 7,70 метра! Тож треба семеро людей, щоб взяти це дерево в коло. Ось тільки гляньте на фото, як ми старались. До речі, разом із липою-близнючкою поруч росте ще багато її сестер. Тож тут влітку, особливо коли ці дерева цвітуть, неймовірно гарно і приємно відпочивати.

Від редакції. Шановні читачі, якщо у вашій місцевості є ще більш вражає дерево, повідомляйте нам. Приїдемо й обов'язково напишемо про це. ■

ФОТО ЄЛИЗАВЕТИ КУХАРУК

«Це фото, на якому всі діти — родичі, ми зробили у день, коли нашої прабабусі Надії Гордіївни Ярмолук виповнилося 100 років!»